

Už jste někdy asistovali při porodu?

Václav Strachota

Počátkem osmdesátých let minulého století jsme jako mladí novomanželé bydleli v postarším činžovním domě. Stojí v Jaromírově ulici, téměř pod Nuselským mostem a z jeho průčelí sleduje již více než století člen městské hlídky okolní dění, vybaven všemi potřebnými atributy – lucernou, halapartnou, přítelem psem a klíčem od města.

Naši nájemní „garsonku“ tvořil ve skutečnosti miniaturní pokoj ve třetím patře bez výtahu, doplněný předsíňkou, spižárnou a WC. Vedle pobývala asi devadesátiletá svérázná dáma, která nerada komunikovala s lidmi. Zaujala nás hned po nastěhování výrazným nápisem na dveřích: „Zvonek nezvoní, volejte z ulice!“

Že to nefunguje příliš dobře, se ukázalo při návštěvě její příbuzné z Moravy, která za svou tetou přijela s taškou plnou zabíjačkových dobrot.

„Marně jsem bušila na dveře, a pak i dle návodu volala z ulice,“ postěžovala si mojí ženě Olze, která jí ochotně po zazvonění otevřela. „Hrozně mě přitom rušily ty tramvaje a auta.“ Když se dozvěděla, že je sousedka podle našich znalostí ještě naživu, ale velmi špatně slyší, poseděla u nás asi dvě hodinky u kávy, a pak podnikla další marný pokus vylákat starou paní ze své bytové ulity.

Nakonec se rozloučila a smutně se odebrala zpět na vlak. Na většině jitrnic a jelítek jsme si pochutnali my, protože nečekaná návštěvnice si s sebou odnesla jen nouzovou zásobu na zpáteční cestu do vzdálených Soběchleb.

Jednoho pochmurného listopadového dopoledne jsme oba pospávali na našich skromných matracích, rozložených tentokrát i přes den na podlaze, protože jsme byli kvůli silné viróze na nemocenské. Náhle nás probudilo naléhavé zvonění.

Přede dveřmi stál mladý soused odnaproti, pan – tedy vlastně soudruh – Novák, který působil jako řadový příslušník Veřejné bezpečnosti, tedy VB. Dnes bychom řekli, že byl policistou.

„Nemáte telefon?“ ptal se vyděšeně. „Moje žena má porodní bolesti, potřebuje záchranku!“

Bohužel jsme ho museli zklamat. Získat v té době nové telefonní číslo se rovnalo téměř zázraku, vzhledem k zastaralosti ústředně a celé telefonní sítě. Neplatilo zde ono okřídlené úsloví, „nemožné na počkání, zázraky do tří dnů“, které jsme vídávali v jedné provozovně místního Obvodního podniku bytového hospodářství, a nikdy se nepotvrdilo.

Pan Novák se po neúspěšném dotazu obrátil, a jako střela vyrazil dolů po schodech, aby se pokusil najít nejbližší telefonní budku.

Pár minut se nic nedělo a my jsme se chystali opět ulehnout. Náhle však z chodby zazněly zoufalé výkřiky.

„Pomoc, pomoc! Už mi teče plodová voda,“ křičela paní Nováková. Třásla se přitom a ze všech sil se držela pootevřených dveří, ke kterým se jí podařilo doplout. Dovedli jsme ji zpět do postele.

„Klidně dýchejte a uvolněte se,“ snažila se uklidit sousedku Olga.

„Děkuju vám, paní doktorko. Zůstanete tady se mnou?“

„To je samozřejmé. Nebojte se, pomoc už je určitě na cestě,“ konejšivě pronášela moje žena a raději neupřesňovala, že je ve skutečnosti vystudovanou doktorkou filosofie.

Při pohledu na blížící se porod mne nenapadlo nic lepšího, než trochu pozměnit známou pobídku, používanou v dané situaci.

„Držte, maminko, držte,“ volal jsem povzbudivě a dal se na taktický ústup. Ještě jsem pak přinesl čisté prostěradlo a doma jsem navíc zmateně postavil na ohřátí vodu.

V historických příbězích jsem se totiž bez bližšího upřesnění dočetl, že se takovéto věci dělávají.

Olga zůstala s rodičkou, ale uvnitř jí prý nijak příjemně nebylo. Minuty ubíhaly a její fantazie pracovala naplno.

„Co budu dělat, kdyby porod byl nestandardní? Jak mám jednat, i když bude normální? A jak si poradím s pupeční šňůrou, když žádné praktické zkušenosti nemám?“

Náhle zahlédla temeno hlavičky, která se zvolna vynořovala a poněkud se uklidnila. Hlavičku podepřela složenou plenkou, a sledovala postupně se objevující tělíčko.

V tu chvíli již naštěstí do pokoje vběhl lékař a podpořil ji: „Děláte to správně, pokračujte.“

Když se na svět vyklubalo celé a trochu promodralé děťátko, připadalo Olze, že vidí zázrak. Doktor popadl kolíček na prádlo a sevřel jím pupeční šňůru. Novorozeně rázem zrudovělo a místnost ovládl vítězný dětský pláč.

Dva muži v bílém pak popadli chlapečka, zabaleného do našeho prostěradla a položili jej i se spokojenou a usmívající se maminkou na nosítka. Ve dveřích se přitom málem srazili s panem Novákem, který se právě vracel z lovu telefonních budek.

„Takhle jsem si to nepředstavoval,“ vypravil ze sebe až za hodnou chvíli přiškrčeným hlasem úplně bledý a nyní již dvojnásobný tatínek, na kterého teprve nyní dopadla celá tíže situace. „Doběhl jsem pod Nuselský most, ale žádná ze tří telefonních budek samozřejmě jako naschvál nefungovala. A tak jsem pokračoval dál...“

Olga, která v té době pracovala v televizi jako dramaturgyně, později o našem dobrodružném zážitku vyprávěla své sympatické závodní doktorce.

„To nic není,“ opáčila lékařka a pochlubila se příběhem z vlastní rodiny.

„Moje sestra čekala dítě a začaly jí kontrakce. Švagr, jeho matka a náš otec s ní sedli do auta a vyrazili do porodnice. Dítě ovšem nečekalo a rozhodlo se rychle přijít na svět. Sjeli tedy ke krajnici rušné třídy a zastavili. Švagr v dané situaci leknutím omdlel, tchýně dostala pro změnu hysterický záchvat. Situaci zachránil náš táta. Kapesníkem podvázal pupeční šňůru, a tak novorozeně mohlo začít dýchat. V tu chvíli už vedle zabrzdlili příslušníci VB. Když posádka viděla, co se děje, namísto pokuty jejich auto doprovodila až do nemocnice.